

A vibrant, stylized illustration of a tropical jungle. In the upper center, a man and a woman are shown in silhouette, standing back-to-back with their arms crossed. They are surrounded by lush green foliage, including palm trees and various tropical flowers. Large, detailed flowers in shades of pink, purple, yellow, and orange are scattered throughout the scene. The overall style is graphic and colorful.

MARIJKE
VOS

Het perfecte plaatje

Feelgoodauteur Babs
weet als geen ander hoe
de liefde werkt. Toch?

ROMAN

Proloog

‘Misschien moet je er even tussenuit, je weet wel: jezelf terugvinden.’ Donna kijkt me vreemd genoeg meelevend aan.

Nee, wacht... Ik bestudeer haar gezicht. Nee, bij nader inzien kijkt ze meer alsof ze me net heeft verteld dat ik nog maar een half jaar te leven heb.

Raar.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Hoezo mezelf vinden? Ik ben mezelf helemaal niet kwijt.’ Dit is typisch weer zo’n Donna-uitspraak, met haar spirituele gedoe. Ik ga verzitten. ‘Donna. Ik weet niet aan wiens zoutlamp je nu weer hebt gelikt, maar...’

‘Dit is niet goed,’ onderbreekt ze me zonder enige omhaal. Ze gooit mijn nieuwste manuscript tussen ons in op haar bureau. Een jaar bloed, zweet en tranen, gebundeld tot een stapel papier. ‘Ik voel het gewoon niet,’ voegt ze eraan toe, alsof haar eerste woorden niet al als een mes in mijn borst ronddraaien.

Wát?

Verbijsterd staar ik naar de stapel. Ik heb een aantal seconden nodig om haar woorden te verwerken. ‘Nou ja, als je feedback hebt...’ zeg ik aarzelend. ‘Ik kan het wel een beetje herschrijven?’

‘Dat stadium zijn we eerlijk gezegd voorbij,’ onderbreekt Donna me opnieuw zonder enige schroom. ‘Echt, Babs, je kunt beter en je zult ook beter moeten, want...’ Nu hoor ik iets anders in haar stem. Ik kijk op. ‘Anders vrees ik dat onze samenwerking ophoudt.’

Mijn mond valt open. ‘Wát? Maar we hebben al getekend.’

Donna ziet er schuld bewust uit, maar houdt haar lippen op elkaar.

Dit kan ze niet menen. Ik zit al jaren bij Love Publishing. De deal is simpel: ik schrijf een boek en zij brengen het uit. Zo doen we dat al een eeuwigheid. Ik staar opnieuw wezenloos naar de stapel A4'tjes voor me. Goed, misschien liep ik niet over van inspiratie dit keer, maar het is uiteindelijk een prima verhaal geworden. Ik heb me gewoon aan mijn deel van de afspraak gehouden. Ik snap niet wat het probleem is.

‘Het probleem...’ gaat Donna verder alsof ze zojuist m'n gedachten heeft gelezen, ‘... is dat het niet...’ Ze wappert met haar hand en slaat haar ogen ten hemel alsof ze hard moet nadenken. ‘... vernieuwend is. Het is voorspelbaar, het is cliché en ik heb het gevoel dat ik dit verhaal al twintig keer heb gelezen.’ Ik open mijn mond om mijn nieuwste kindje te verdedigen, maar klap hem weer dicht. Blijkbaar is ze nog niet klaar. ‘En die love-interest...’ Ze zucht. ‘Dat wordt ook een beetje een herhaling van zetten, vind je zelf ook niet? Altijd maar donker weelderig haar, blauwe ogen en dat eeuwige stoppelbaardje. En steevast o zo charmant. Lezers van nu willen geen perfecte man meer: hij moet ook menselijk zijn. Niet een en al spierbundel, maar gewoon zoals in het echte leven. Gewoon...’ Ze haalt haar schouders op. ‘Bierbuikje en sokken in sandalen of zo.’

‘Bierbuikje en... sokken in sandalen?’ herhaal ik ongeloofig.

Donna schrikt van haar eigen woorden wanneer ik ze herhaal. Ze fronst. ‘Oké, dat misschien niet. Slecht voorbeeld, maar je snapt wat ik bedoel.’

Ik schud lichtjes mijn hoofd. Ik snap helemaal niet wat ze bedoelt. Dit is toch wat ik altijd doe? Dit concept werkt toch? ‘Lezers willen juist wegdromen bij de perfecte man,’ werp ik tegen, al snap ik nog altijd niet zo goed waar we nu over discussiëren. ‘Ze verlangen naar romantiek en kriebels in hun buik. Daarom lezen ze feelgood.’

‘Tijden veranderen, Babs. We hebben de teruglopende cijfers bekeken en intern overlegd. We durven het niet aan. Jouw verhalen zullen... origineler moeten. Met een rauwer randje. Je moet eens in het diepe springen. Je valt in herhaling. Vertrouw me nou maar.’

‘Ik...’

‘Het goede nieuws is dat ik weet dat je het kunt, ik heb alle vertrouwen in je.’ Donna leunt achterover en kijkt me met een glimlach aan. ‘We gaan al zo lang mee. We zijn een team, weet je. Dit komt goed. Als je maar even diep naar jezelf kunt kijken.’

Ik frons.

Wat betekent dat in vredesnaam, diep naar jezelf kijken?

Heb ik een coloscopie nodig?

‘Wij dachten hieraan.’ Mijn redacteur schuift een folder mijn kant op. Met enige aarzeling pak ik hem op. Het is een simpele flyer. Op de voorkant prijkt een afbeelding van een poppetje in lotushouding, met eroverheen gekleurde bolletjes in een verticale rij. Uit het hoofd van het poppetje

schiet iets wat lijkt op van die grote bananenbladeren.

Ga op spirituele safari in Bolivia, een Zen-satie voor je chakra's.

Serieus?

Ik kijk op. 'Een spirituele... safari? Wat moet ik me daar in hemelsnaam bij voorstellen? Giraffen in zweethutten? Olifanten in yogaleggings?'

'Doe nou niet zo flauw, kijk dan.' Donna tikt op de flyer. 'Zen-satie. Ha! Dat is toch grappig? Ze hebben humor, helemaal jouw ding dus.'

Humor? Mijn lachspier geeft anders geen kik. Ik schud opnieuw mijn hoofd en schuif de flyer terug over het bureau. 'Nee, dank je.' Ik knik naar mijn manuscript. 'Geef me maar gewoon je feedback. Ik verander wel wat. Maak die kerel blond als dat helpt. Doe hem verdorie die sandalen aan als je dat zo graag wilt.'

Donna blijft me met opeengeperste lippen aankijken.

Mijn maag maakt een dubbele radslag. Een onrustig gevoel bekruipt me. 'Donna? Serieus. Heb je de feedback? Mail me het anders maar.' Ik sta met bevende knieën op en gris mijn tas van de stoel naast me. 'Je krijgt een nieuwe versie van me. Over twee weken?' Er klinkt een vleugje paniek door in mijn stem. Want...

Volgens mij meent ze het.

Meent ze dit écht?

Donna antwoordt nog steeds niet. Het begint een beetje eng te worden. Mijn trillende handen reiken naar mijn manuscript, waarna ik het stapeltje tegen mijn borst klem. 'Donna?' Het nu smekende ondertoontje in mijn stem ontgaat me niet. Een fractie van een seconde zie ik Donna's ge-

zicht verzachten en wanneer ze opstaat, denk ik zelfs even dat ze gaat lachen en haar woorden terugneemt. Dat moet het zijn: het is gewoon een grap. Onwillekeurig kijk ik om me heen. Zit hier ergens een camera verstopt? Natuurlijk, ze halen gewoon een grap met me uit.

Ik glimlach onzeker naar Donna.

Goed. Het was leuk, echt lachen, maar laten we nu weer normaal doen.

Tot mijn grote afschuw schuift ze echter de flyer weer mijn kant op. Ze schraapt haar keel en automatisch zet ik me schrap. Met een ernstige blik kijkt mijn redacteur me aan. ‘Tenzij je wilt dat onze samenwerking hier ophoudt, vrees ik dat dit niet optioneel is.’